

CONCURS DE TRADUCCIÓ (2022-23) BATX – FR

Amélie Nothomb, *Estupor i tremolors*. Trad. d'Antoni Dalmau. Columna edicions, 2000.

El senyor Haneda era el superior del senyor Omochi, que era el superior del senyor Saito, que era el superior de la senyoreta Mori, que era la meva superior. I jo, jo no era la superior de ningú.

Es podrien dir les coses d'una altra manera. Jo estava a les ordres de la senyoreta Mori, que estava a les ordres del senyor Saito, i així successivament, amb la precisió que, cap avall, les ordres podrien saltar-se els esglaons jeràrquics.

Així doncs, a la companyia Yumimoto, jo estava a les ordres de tothom.

■

El 8 de gener de 1990, l'ascensor em va escopir a l'última planta de l'edifici Yumimoto. La finestra, al final del vestíbul, em va aspirar tal com ho hauria fet l'ull de bou foradat d'un avió. Lluny, molt lluny, hi havia la ciutat –tan lluny que jo dubtava d'haver-hi posat mai els peus.

Ni tan sols vaig pensar que m'havia d'haver presentat a la recepció. De fet, no hi havia cap pensament dins del meu cap, res que no fos la fascinació pel buit, per la finestra de vidre.

Una veu ronca va acabar pronunciant el meu nom, al meu darrere. Em vaig girar. Un home d'una cinquantena d'anys, baixet, prim i lleig, se'm mirava amb disgust.

—Per què no heu avisat la recepcionista de la vostra arribada? —em va demanar.

No trobava res per respondre i no li vaig respondre res. Vaig inclinar el cap i les espatlles, al mateix temps que constataba que, només en deu minuts, sense haver dit ni paraula, ja havia causat una mala impressió, el dia de la meva entrada a la companyia Yumimoto.

L'home em va dir que era el senyor Saito. Em va conduir a través d'innombrables i immenses sales, on em va presentar a una gernació de persones de les quals oblidava els noms a mesura que els anava enunciant.

Tot seguit em va introduir al despatx del seu superior, el senyor Omochi, que era enorme i esfereïdor, la qual cosa demostrava que era el vicepresident.

Després em va ensenyar una porta i em va anunciar amb aire tot solemne que, darrere d'aquella porta, hi havia el senyor Haneda, el president. No cal dir que era absurd de pensar trobar-lo.

Finalment, em va guiar fins a una sala gegantesca en la qual treballaven una quarantena de persones. Em va assenyalar el meu lloc, que era just al davant del de la meva superior directa, la senyoreta Mori. Aquesta darrera estava reunida i no vindria fins al començament de la tarda.

CONCURS DE TRADUCCIÓ (2022-23) BATX – FR

El senyor Saito em va presentar breument a l'assemblea. Després, em va preguntar si m'agradaven els reptes. Era evident que no podia pas respondre de forma negativa.

—Sí –vaig dir.

Va ser la primera paraula que vaig pronunciar a la companyia. Fins aleshores, m'havia limitat a inclinar el cap.

El “repte” que em va proposar el senyor Saito consistia a acceptar la invitació d'un tal Adam Johnson per jugar al golf amb ell, el diumenge següent. Havia d'escriure una carta en anglès a aquell senyor per notificar-l'hi.

—Qui és Adam Johnson? –vaig cometre la bestiesa de preguntar.

El meu superior va sospirar amb exasperació i no va respondre. ¿Tan estrany era que no sabés qui era el senyor Johnson, o és que la meva pregunta era indiscreta? Mai no ho vaig saber –i mai no vaig saber qui era Adam Johnson.